

ЗА СМЕРТЬ-ТА И НЕЙНЫ-ТЕ ПРИЗНАЦЫ .

Смерть-та е прѣжснѣване на животатъ; инакъ да са опредѣли никакъ не е възможно. Обаче какво ще са рече животъ? Недѣйте пыта за това; никой още не е изаснилъ и не е изговоралъ съ слова това состоаніе; не пытайте даже и учени-те, што написаха цѣли томове (голѣми книги) съ това желаніе, като да опредѣлатъ значеніе-то на това слово. Като описваха авлаваніа-та на живота, едно подиръ друго, съ най голѣми подробености, всякой отъ тѣхъ давалъ свое-то опредѣлаване на животатъ и цѣли томове можатъ да са направатъ пакъ отъ тѣхни-те тѣлесваніа. Обаче тези трѣдове на учени-те человекы останаха праздни. Тамъ най голѣма-та сила на природа-та, останаа като гатанка за насъ, и, вѣрсатно, на всегда ще остане не проницаема тайна на Создателя Господа. Доволно е и това, че ный усещаме, като живѣемъ, този най голѣмый даръ на природа-та, и спередъ усещане-то си знаемъ, какво нещо е животатъ; той на води отъ дѣтински возрастъ къмъ старость-та, Той са излива въ наши-те жили, повдига наши-те членове (части-те на тѣло-то) и дѣйствува въ наши-те чѣства; като са намира въ безпрестанна борба съ свѣци-те силы на природа-та, той (животатъ) на увардѣва отъ тѣхно-то влѣаніе, што може да на разсыпни; безъ да гледа на безсловна-та